

borech zamítla rozhodčí komise proto, že uvedení dělníci nedali st-lce svým chováním důvod k propuštění podle § 82 živn. řádu, a že ani kdyby byl zde takový poklesek, nemohla by st-lka na základě něho dělníky podle § 82 živn. řádu z práce propustiti, ježto neučinila tak ihned, jakmile poklesku se dopustili, nýbrž teprve později.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Nař. nález rozhodčí komise je rozhodnutím této komise o námitkách závodního výboru vznesených podle § 3 lit. g) zák. o závodních výborech proti propuštění jednotlivých zaměstnanců v podniku aspoň 3 roky nepřetržitě pracujících. Poněvadž cit. ustanovení výslovně povolává rozhodčí komisi k tomu, aby s konečnou platností o námitkách závodního výboru tohoto obsahu rozhodovala, nemůže stížnost důvodně vytýkati, že rozhodčí komise překročila meze své kompetence.

Stížnost nemůže popírati kompetenci rozhodčí komise ani z té příčiny, že snad šlo o propuštění zaměstnanců bez výpovědi podle § 82 živn. řádu, v kterémžto případě vylučuje § 3 lit. g) zák. o závodních výborech zvláštní ochranu danou zaměstnancům v podniku aspoň 3 roky pracujícím. Neboť jde-li o takový případ, není rozhodčí komise oprávněna rozhodnutí o námitce, že byl dán důvod k propuštění zaměstnance bez výpovědi, odepříti pro svoji nepřislusnost, nýbrž je povinna s námitkou touto, již se popírá přípustnost poskytnutí ochrany podle § 3 lit. g) cit. zák., pro svůj účel věcně se vypořádati, třeba že judikátní výrok o propuštění zaměstnance bez výpovědi jí nepřilučí (srov. Boh. A 7093/28 a 7610/28 a j.). Pokud tedy stížnost vytýká, že rozhodčí komise nebyla příslušna k rozhodování podle § 3 lit. g) zák. o závodních výborech, poněvadž šlo o propuštění zaměstnanců podle § 82 živn. řádu, musil nss takto formulovanou námitku její zamítnouti jako bezdůvodnou.

Další námitky stížnosti berou nález rozhodčí komise v odpor jednak pro vadné řízení jednak pro nezákonnost ve věci samé. Nss nemohl o těchto námitkách stížnosti věcně rozhodovati a musil je odmítnouti jako nepřípustné, neboť podle konstantní judikatury je výrok rozhodčí komise o nároku jednotlivých zaměstnanců podle § 3 lit. g) zák. o závodních výborech rozhodnutím úřadu správního o nárocích práva soukromého, proti němuž možno podle ustanovení § 105 ústavní listiny resp. podle zák. z 15. října 1925 č. 217 Sb. dovolati se nápravy pořadem práva, a je tudíž jakékoliv věcné rozhodování nss vyloučeno podle § 3 lit. a) zák. o ss.

Č. 11.369.

Z á v o d n í v ý b o r y: Rozhodčí komise podle zák. o záv. výborech není příslušna rozhodovati individuální spory vzniklé mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem z pracovního poměru.

(Nález ze dne 23. června 1934 č. 9134/31.)

V ě c: Kreiskonsum- und Spargenossenschaft »Vorwärts«, zaps. spol. s r. o. ve St. (adv. Dr. Egon Schwelb z Prahy) proti rozhodčí komisi podle zákona o závodních výborech ve Stříbře (za zúč. Kat. L. adv. Dr. Kurt Weil z Prahy) o propuštění zřízenkyně.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Kateřina L. stěžovala si u rozhodčí komise podle zák. o závodních výborech ve Stříbře, že byla propuštěna z podniku st-lky, ačkoli v něm byla již 15 roků zaměstnána, a že propuštění ono jeví se vůči ní příkrostí, která není odůvodněna ani jejím chováním, ani poměry v závodě, a žádala, aby rozhodčí komise na základě § 3 lit. g) odst. cc) zák. o závodních výborech rozhodla, že zaměstnavatelka je povinna nahraditi jí ušlou mzdu a kromě toho vyplatiti jí odstupné.

Rozhodčí komise uznala nař. rozhodnutím právem, že propuštění Kateřiny L. jeví se nespravedlivou příkrostí, neodůvodněnou poměry závodu, a že tudíž st-lka je povinna vyrovnati její mzdové nároky, jež jí podle zák. o obchodních pomocnících přísluší.

Proti tomuto rozhodnutí, jež opatřeno bylo bližším odůvodněním, podala st-lka stížnost k nss-u, o níž takto bylo uvaženo:

Žal. rozhodčí komise učinila předmětem svého rozhodování nárok zúčastněné Kateřiny L., vznesený proti st-lce, jakožto její zaměstnavatelce, kteráž se domáhala na základě svého pracovního poměru přiznání ušlé mzdy a odstupného. Zúčastněná strana vznesla tedy před rozhodčí komisí právní spor mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem na základě poměru pracovního.

Rozhodčí komise, zřízená podle zák. o závodních výborech, jest však podle § 3 lit. g) tohoto zák. povolána rozhodovati z podnětu propuštění jednotlivého zaměstnance jen, když jí věc předloží závodní výbor se svým dobrozdáním. Již z toho je patrné, že spor, o němž podle cit. předpisu rozhodčí komise jest k rozhodování povolána, nemá povahu soukromoprávního sporu mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem z poměru pracovního. Neboť závodní výbor, předkládáje věc rozhodčí komisi, nevystupuje ani jako zmocněnec, ani jako zákonný zástupce propuštěného zaměstnance, nýbrž ve své úřední funkci a postupuje při tom zcela podle svého volného uvážení. Závodní výbor svým zakročením neuplatňuje také soukromoprávní nárok smluvní strany pracovního poměru jako takové, nýbrž domáhá se spíše ochrany zaměstnance určitého závodu proti újmě v sociálním ohledu povážlivé, jež může se nepřímo dotýkati kolektivního zájmu všech závodních zaměstnanců. Věc, jež podle § 3 lit. g) zák. o záv. výborech přikázána jest k rozhodnutí komisi rozhodčí, liší se tedy co do své právní podstaty od soukromoprávního sporu mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, což jest patrné i z toho, že institucí v § 3 lit. g) cit. zák. zavedenou zůstávají předpisy o příslušnosti soudů k rozhodování sporů z poměru pracovního nedotčeny. Individuelní spory mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem z pracovního poměru nenáleží tedy na pořad rozhodčí komise.

Pustivši se tedy do projednávání a rozhodování individuálního sporu mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, vzneseného nikoli závodním výborem v jeho úřední funkci, nýbrž zaměstnancem samým, překročila meze své zákonné příslušnosti, což bylo ostatně dnešní st-lkou jak v řízení správním, tak ve stížnosti podané k nss-u výslovně namítáno, třebaže snad odůvodnění této její námitky nebylo zcela případné.

Překročivši meze své kompetence, vynesla tedy rozhodčí komise výrok zmatečný, jež musil nss pro nezákonnost zrušiti, aniž měl příčinu zabývatí se věcnými vývody stížnosti.

Č. 11.370.

Zaměstnanci veřejní: I. * Úředníci vyšší revisní služby v revisním odboru min. fin. jsou »odbornými úředníky« ve smyslu ustanovení § 16 odst. 5 služební pragmatiky č. 15/1914 ř. z. — **II. *** Odborným referentem, resp. vyšším odborným úředníkem ve smyslu ustanovení § 16 odst. 5 služební pragmatiky č. 15/1914 ř. z. o určení kvalifikace jest rozuměti odborného úředníka-znalce, který je příslušníkem té úřednické kategorie, k níž patří úředník-znalec, o jehož kvalifikaci běží. — **III.** Kvalifikační posudek z let předchozích není pro posouzení kvalifikace úředníkovy za běžný rok směrodatný. — **IV.** V kvalifikační tabulce nutno uvést skutkový podklad posudků. — **V.** »Zvláštní okolnosti pro kvalifikaci rozhodující« jsou okolnosti význačné, které měly rozhodující vliv na kvalifikační posudek. — **VI.** Úředníku nelze upíratí práva, aby ve stížnosti vytýkal nedostatek skutkového odůvodnění kvalifikačního posudku a aby bral v odpor jeho správnost.

(Nález ze dne 23. června 1934 č. 4434/33.)

Prejudikatura: ad III. až VI.: Boh. A 11.123/34; srov. Boh. A XXX/20, 8489/30, 8545/30.

Věc: Ing. Karel Z. v P. (adv. Dr. Adolf Kostečka z Prahy) proti ministerstvu financí o určení služebního pořadí.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Nař. rozhodnutím nebylo vyhověno st-lovu rozkladu proti určení služebního pořadí v 6. platové stupnici k 31. prosinci 1929 s tím odůvodněním, že toto pořadí bylo podle ustanovení § 20 P. Z. a §§ 37 a 51 odst. 4 služ. pragm. správně určeno. Při stanovení služební doby ztrávené v 6. platové stupnici nemohl býti vzat zřetel na rok 1928, pro který byl st-lův celkový kvalifikační posudek podle vyrozumění z 29. března 1930 pravoplatně stanoven známkou »méně přiměřenou«.

Ve stížnosti k nss-u podané nenamítá st-l, že cit. předpisů služební pragmatiky a platového zákona o určení služebního pořadí bylo použito způsobem nezákonným, nýbrž celý obsah stížnosti je namířen jen proti tomu, že kvalifikace st-lova za rok 1928 byla určena nesprávně, a že tedy předpoklad, ze kterého žal. úřad v nař. rozhodnutí vycházel, je vadný.

Ve své ustálené judikatuře (srov. Boh. A XXX/20, 8489/30, 8545/30 a j.) stojí nss na právním stanovisku, že výrok kvalifikační komise podle §§ 18 a 20 služ. pragm. není rozhodnutím ve smyslu § 2 zák. o ss, nýbrž že jest pouhým odborným dobrozdáním o kvalitách úředníkových. Posudek kvalifikační tvoří tedy pro daný spor součást skutkové podstaty. Otázka, zda skutková podstata — tedy v daném případě kvalifikace st-lova za rok 1928 — byla určena pro daný spor způsobem bezvadným, nemůže tedy vzhledem k ustanovení § 6 odst. 1 zák. o ss jakožto